

[Statsministeren]

Det er rigtigt, at socialdemokratiet gang på gang har advaret regeringen imod at gå for vidt under forhandlingerne, men resultatet, som nu foreligger, er ikke mere vidtgående, end at adskillige socialdemokratiske topfolk indtil for få dage siden gennem deres udtalelser gav os indtryk af, at de til sidst ville anbefale et ja.

Hr. Ivar Nørgaard citerede bestemmelsen om, at det efter de nye regler vil blive overladt til Kommissionen at påse, at et land ikke misbruger de nye miljøbeskyttelsesregler. Ja men det skal vi da være glade for. Det er jo helt naturligt. Der kan da komme eksempler, hvor andre lande i virkeligheden søger at gennemføre protektionisme, men så påberåber de sig miljøbeskyttelseshensynet, og hvis det er falsk tale, skal vi da have en domstol, som kan afsløre den falske tale. Noget tilsvarende vil aldrig komme til at foreligge, naturligvis, for Danmarks vedkommende, det ved vi jo alle.

Mange har beskæftiget sig med Parlamentsafsnittet, og udenrigsministeren har udførligt været inde på det i sine svar. Må jeg sige, at jeg har den opfattelse, at vi tidligere har vedtaget traktatændringer, som havde langt større rækkevidde. Udenrigsministeren har ganske berettiget nævnt den traktatændring, som gav Parlamentet afgørende indflydelse på budgettet. Man kunne også nævne indførelsen af direkte valg. Det blev indført med anbefaling af socialdemokratiske regeringer, og nu skal vi passe på, at vi ikke får proportionsforvrængninger ind i dette; derfor vil jeg minde om, hvad formanden for parlamentets institutionelle udvalg, Spinelli, sagde forleden. Han sagde: Ministerrådet beholder sin magt, fordi princippet om enstemmighed fortsat skal bestå. Og så føjer han til: der er kun 7-8 områder, hvor der kan praktiseres flertalsafstemning, men også på disse områder kan regeringerne påberåbe sig livsvigtige interesser, altså bruge vetoretten.

Vi har i de sidste dage set mange udenlandske politikere vurdere Danmarks situation, og vi har set, at de fleste med en vis sørgmodighed iagttager udviklingen i det danske socialdemokrati. Må jeg blot minde om det nyeste udsagn. Det er den spanske socialdemokratiske ministerpræsidents udtalelse, som er gengivet i Berlingske Tidende i dag. Han siger:

»Jeg er klart uenig i mine socialistiske danske kammeraters holdning, og jeg håber, den vil blive lavet om i positiv retning.

Det ser ud til, at socialdemokraterne ikke vil gå fremad i det nye europæiske samarbejde, og det er beklageligt, for vi kan ikke holde til, at nogle lande bremser udviklingen, så vi hele tiden kommer ned på et lavere niveau.«

Det er karakteristikken, og derfor er det en alvorlig beslutning, vi står over for.

Jeg skal ikke sige ret meget til hr. Gade, for han vil jo ud af EF. Lad os nu ikke i den forvirring, som kan brede sig i de kommende uger, glemme det. Det inderste motiv i SFs politik vedrørende EF er, at det skal slutte med en dansk udmeldelse. Jeg kan jo spørge hr. Gade: hvis de to betingelser, socialdemokratiet har peget på, miljøbeskyttelse og Parlamentets rolle, bliver opfyldt, skal vi så regne med, at hr. Gade og SF vil stemme for pakken? Jeg kan selv let give svaret: naturligvis ikke! Det er jo helt forskellige motiver, de fire partier har til at stemme sammen. De to vil ud af EF, de to vil blive. Man kan sige, at der er tale om et negativt, ikke et positivt, flertal.

Hvorfor advarer SF imod den fortolkning, at det reelt drejer sig om et ja eller nej til fortsat medlemskab? Det er egentlig mærkeligt. Jeg troede, det netop var det, SF gerne ville der skulle stemmes om. Tror SF, at der bliver flere jastemmer, hvis vælgerne føler, at et nej leder os på vej ud af EF? Det tror jeg SF føler. Det føler jeg også, men hver vælger er i sin gode ret til at lade sig motivere af de grunde, den enkelte synes er vigtigst. Det kan være økonomiske eller det kan være politiske grunde. Det må hver afgøre med sig selv.

Må jeg sige til hr. Niels Helveg Petersen, som var inde på, at vi mister bevægelsesfrihed i EPS – udenrigsministeren har beskæftiget sig med det! jeg tror, der utvivlsomt kommer eksempler i fremtiden på, at Danmark er mere enig med de nordiske lande i en sag, end vi er med et eller måske alle EF-lande. Sådan er det jo også i dag. Må jeg blot minde om, at Danmark heller ikke altid er enig med de andre nordiske lande. Her kunne man som eksempel nævne sanktionerne mod Sydafrika for nylig.

Jeg hæftede mig meget ved – og det vil jeg bede alle folketingets medlemmer om at gøre – at hr. Niels Helveg Petersens tale gik ud på